

De Sophia-Augusta Stichting.

— „Oe mak t'et?” zei Kees nog eens.
— „Oa,” zei Sjaontje, „'tis bar — 'tis bar!” En het kleine klauwtje langs zijn wang heen en weer schuddend:

— „'t Is t'er buitengewoon prachtig.”

Hij zweeg nu, verlegen, niet gewoon veel woorden achter elkaar te zeggen; maar Kees hielp hem:

— „Jao, jao, bij rijke motte mar zijn; mao war de nie liever bij ons wir?”

Hij overdacht de vraag, toen zei hij:

— „Jao in 't eest wel; mao nou toch nie meer.”

Hij zei het langzaam, nadenkend; maar toen hielp zijn geheugen hem en hij schoot in een schellen lach:

— „Verdomme Kees, àk goed denk toch — dà liever wir an 't boormessien,” en plotseling met blij vragende bedeloogen:

— „Toe Kees gim-me-n'en prumke, en Kees voelend zijn hart in vriendschap warm worden, haalde zijn doos uit zijn broekzak, haar voorzichtig met twee vingers van zijn zwart olieachtige poot uit de diepte visschend.

Hij nam nu eerst een hap en hield haar Sjaontje toen voor, die er een pruim uitnam, met begeerig vooruitstekende lippen; hij stak haar in zijn mond met de tong werkend dan en de wangen strak krimpnd om haar te persen. Toen lachte hij en zei:

— „Pas de twède in vijf daoge, dào maget-nie. Volstrek nie,” herhaalde hij angstig kijkend, zich scherpe standjes herinnerend over zijn pruimen.

Nu trilde gulheid van vriendschap door de ziel van den vagebond werkman en zijn zwarte poot gaf Sjaontje snel de doos in de hand.

— „Dè jong,” zei hij en ging heen.

Sjaon keek hem verwonderd na, nadenkend het gezicht iets voorover; maar toen begreep hij, dat Kees hem iets vriendelijks had aangedaan. Dat vond hij vreemd en begreep zoo weinig hoe het kwam, dat hij er een uur bijna, terwijl hij boodschappen deed, over nadacht, tot hij overtuigd was: „dat-ie zeker wà van 'em noodig à, dat-ie em z'n doos mee tebak zò mar gaf.”

DE SOPHIA-AUGUSTA STICHTING IN HET STADSMUSEUM VAN AMSTERDAM. DOOR MR. J. E. VAN SOMEREN BRAND.

Het is nog niet zoo heel lang geleden, dat een zonderling eigenrijtuig door Amsterdam rondreed, zóó ouderwetsch, dat er waarschijnlijk geen tweede van dien bouw zou te vinden zijn geweest.

SOPHIA ADRIANA DE BRUIJN OP JEUGDIGEN LEEFTIJD,
DOOR TH. SCHWARTZE-NAAR EEN DAGUERREOTYPE.

In het voorste gedeelte van het voertuig, onder de uitstekende kap, zaten op een breede bank, heel gemoedelijk, de koetsier en de palfrenier, die een groene livree droegen. De palfrenier soesde, de koetsier mende. Rijden, volgens de regelen der kunst, deed hij niet.

Op de portieren prijkte een wapen, dat al op eenigen afstand te herkennen was aan de eigenaardige kroon, die het dekte. De rechterhelft vertoonde het blazoen van Lopez de Haro, een maagschap uit Biscaye afkomstig, waarbij de twee stappende zwarte wolven een toespeling zijn op den naam Lopez, een patronomicum gevormd van *lopo*, wolf. De